

SZEMLE

Végh Attila

ÖREGKORI ELÉGIA

Álombeli, visszhangos múzeumban jársz,
érzed, a falakból lassan olvad a beépített halál,
elfolynak a portrék, a szobrok elfordulnak tőled,
már csak azt, a túlvilágit nézik, onnan
várják a hírnököt, aki régóta erre tart,
elmúlt ízeken, kihűlt éjszakákon,
szent és érthetetlen ünnepek másnapján át,
jön terveken bukdácsolva, de konokul, mint egy csillag.
Aki a hírt rábízta, már rég halott.
Hírt hozni a felejtésről, ilyen vágy ég a szemében,
ez a láva dermed majd kővé a kézfogásban,
ahogy üdvözöl: hát itt vagyok,
egy mondatot hoztam ide, a véglegesbe.
Tudom, eddig untattak a hírek,
a szavak érdekházassága, a csodátlan napok,
mert nem volt semmi, ami rád zárult volna.
Ha szerettél, benyitottál egy sorsba egy teára,
élvezted, ahogy megérint a mély,
megsimogattad egy élet húrjait,
és már indultál is, át kerteken, csilingelő
levelek közt lépkedve,
fől ne verd egy rokon lélek csendjét,
mert várt a másik út, a másik, másik,
és minden út végén a kastély, ahol születéll, éltél,
a magányos, belső trónterem,
falán az elvarratlan szálak szőttese,
körülottd a vizsláid szemében raboskodó halál.
Nos, halld a hírt: ő amnesztiával szabadult végül,
egy mozdulatod írta alá.

Emlékszel? A kézlegyintés volt ez,
ahogy beletörődteél, hogy most már így marad.
És hirtelen falak nőttek, a házban már család élt,
szeretőid, ahol, épp voltak, elterültek benned,
szemükből múltat ivott a szél,
a kézlegyintés szele.
Megrémültél, hová fuss innen,
irány az emlékek múzeuma,
azóta jársz ide, szobrokat keltegető őrült,
két élet közt ingázó hontalan.
Most nincs mitől félned: a hír, amit hoztam,
nem nagy szám; nem oszt, nem szoroz.
Mert ha magadba néztél, sejtetted mindig,
hogy nem tévedtek a régi bölcsek,
akik ugyanitt, az Elfordulás Múzeumában éltek,
mióta szem elől veszítették őket emlékeik:
a boldogság halál.

Tempevölgy, 2022/3.